Prosím o radu, jak pomoci manželovi ale už i celé

Vložil Nešťastná - 16/08/2011 18:51

_____

Naše manželství trvá 15 let- donedávna absolutně bez problémů, s tolerantností a důvěrou jeden k druhému.
Nyní však nastal problém s manželovým pitím. Vždycky si rád zašel na pivo do hospody, po práci, na chlapské drby, vždycky se vracel v pohodě. Tolerovala jsem mu tuto chlapskou sedánku, protože mi to tak přišlo v pořádku- nikdy nebyl problém.
Nedokážu přesně zmapovat, kdy se vše začalo zvrtávat, ale tuším tak před 3 lety, kdy mu zemřel otec, následně na to díky stresu ze smrti otce a stresu v práci opustil svou letitou práci, pracoval v oboru, ve které byl velmi dobrý a vážený. Jeho jméno mělo mělo váhu a úctu, jeho smysl pro spravedlnost byl pro naše děti vzorem! Byla jsem na něj hrdá a pyšná.Pak měl nastoupit brzy na to do nové a hned první den ho odvezli do nemocnice- zánět žaludku a slinivky zároveň, podíl na tom měl pravděpodobně i dlouhodobý stres .Práce se nekonala a odešel pracovat jen na chvíli (3/4 roku..)do hospody, než vyhrál konkurz na jedno úřednické místo, na kterém byl velmi dobrý s chytrou hlavou na paragrafy apod., kde byl do poslední doby cca 2 roky . Měl své výhrady k práci, poměrům, vadilo mu, že je zavřený v kanceláři, ale kde nic není?
Jednoho dne mu dali dýchnout na udání po polední pauze…a stalo se- byl nucet odejít.
Od této chvíle, což je nyní 5 měsíců je uzavřený doma, uzavřený do sebe a přestože mu nikdo nevyčítal, že je doma, naopak trochu jsem to vítala s radostí, že po čas NZ vyřeší resty na domě a převezme část odpovědnosti v domácnosti- nic z toho se však nekoná. Spí, spí, spí, nejí, chřadne, nemyje se, ale do hospody zajde na jen pivo(?)nedbá o sebe a navíc jsem zjistila, že tajně pije vodku. A přitom vodku nikdy nepil./ no asi není cítit/ Snažila jsem se s ním rozmlouvat, aby to bral pozitivně, že třeba najde něco lepšího, ale ne- cítí se dotčen, ublížen- přestože si za problém může sám, ale on to tak nevidí. Situace se zhoršuje, lahvičky- placatky s vodkou jsem i po prvním nálezu a slibu, že nebude, nalezla opět, vše prý má pod kontrolou a ať se nebojím.I když se snažím s ním mluvit- stále stejné- nic se prý neděje. O celé situaci vědí i synové a jeho matka, se kterou žijeme. Pár dní na to se tak zpil(tuším, že po rozhovoru se starším synem, který mu měl říct, že v jeho očích ztrácí vážnost a kdysi byl na něj pyšný), že se pomočil i do postele. Za celou dobu se nezajímal o hledání práce a ani nic nehledá, není na něj spolehnutí a mám už i obavy sednout s ním do auta. Není agresivní, neubližuje fyzicky, ale stává se z něj chřadnoucí troska. Nedávno se nám tu složil ale doktora nechtěl a ani k němu nepůjde, protože je absolutně zdráv. Přesto vím, že si občas stěžuje na nevolnost, ale spíše myslím, že to bude úzkost. Nevím jak mu pomoci-, ale už to trvá dost dlouho a veškerá vážnost, kterou jsem k němu chovala se pomalu vytrácí, nemám zájem o sex, což mu vadí, (přestože to stejně většinou skončí na problému s jeho erekcí, snažím se to však chápat) a mám starost co bude dál. Myslím, že si sám nedokáže pomoci ale o jakoukoliv jinou nabízenou pomoc(lékař, psycholog,atd) nestojí.

==========